

PLAUKIA Į LIKIMĄ

Iš Gdansko į La Rošelį

1 SKYRIUS

Palei krantą, kur upė susipynė su jūra, stovėjo senas medinis laivas. Jo korpusas, padengtas samanų ir druskos sluoksniu, bylojo apie daugybę metų, o denyje, sklidine jūros vėjelio kvapo, atrodė, kad jis buvo nesuskaičiuojamų nuotykių liudininkas. Tai buvo laivas, kuriuo Adelė atplaukė iš Liubeko, laivas, pradėjęs naują jos gyvenimo etapą. Prisiminimai apie tą kelionę jai buvo džiaugsmo ir skausmo mišinys, o dabar, žvelgdama į degantį laužą, ji jautė, kaip viskas, ką pažinojo, išnyksta dūmuose. [1 paveikslėlio pradžia]

Adelė stiklinėmis akimis žiūrėjo į laivą apėmusią ugnį. Mintyse slinko praeities vaizdai: akimirkos, praleistos su Hansu, pirmasis jūdvių žvilgsnis, šiltas balsas, kuris vis dar skambėjo jos ausyse. Kiekvienas iš šių prisiminimų buvo tarsi kibirkštis, kuri kurstė jos jausmus, ir ji negalėjo jų atstumti. Dar daugiau, ji to nenorėjo.

Nepaisant ilgo išsiskyrimo laiko, mintys apie mylimąjį jos niekada neapleido. Su kiekvienu į krantą atsitrengusių bangų smūgiu jos abejonės augo. Ar jų likimai kada nors susijungs? Ar išliks jausmas, kuris taip stipriai suklestėjo prieš jai sugrįžtant? Su kiekviena diena, su kiekvienu prisiminimu ji vis labiau abejojo, kad jie kada nors vėl bus kartu.

Beveik visą popietę Adelė praleido stebėdama, kaip laivas skendi liepsnose. Ji tikėjosi, kad su paskutinėmis kibirkštimis ir pelenų krūva užges ir jos jausmai Hansui, tačiau grįžus namo jausmai tik sustiprėjo. Ji žinojo, kad turi ką nors daryti, bet negalėjo sau to leisti, kol tėvo sveikatos būklė nebus stabilizuota. Ji nenorėjo išvykti be užtikrintumo, kad tėvu bus pasirūpinta, o tai, jos manymu, galėjo suteikti tik ji.

Ligai ėmus sunkėti, Adelė žinojo, kad turi padėti tėvui pasveikti. Kiekvieną rytą ir vakarą ji tikrino, ar jam nieko netrūksta, ar gavo tinkamų vaistų, ir savo dienoraštyje užsirašinėjo ligos eigą bei vėlesnius simptomus. Mintys apie tėvą ir jo kančias jai buvo nepakeliamos. Ji jautėsi bejėgė, tačiau buvo pasiryžusi padaryti viską, ką gali.

Ji matė degančias jūdvių akimirkas kartu - šypsenas, šiltus žvilgsnius, pažadus. Dabar visa tai degė. Ji pažvelgė į degančias nuolaužas ir nusprendė:

- Tegul sudega kartu su praeitimi.

Paskutinei liepsnai užgesus, Adelė pajuto palengvėjimą. Laivas buvo tik materija, o ryšys, kadaise siejęs ją su Hansu, dabar buvo tik prisiminimas.

Ji žinojo, kad dabar turi gyventi dėl sergančio tėvo ir brolio, su kuriais netrukus gali likti viena. Laivas sudegė iki pamatų, bet Adelė iš visų jėgų stengėsi paleisti mintis apie prieraišumo prie Hanso liepsną. Šis prisiminimas turėjo ją vesti per gyvenimą, kaip kadaise per bangas plaukęs laivas.

Lėtai gęstanti liepsna buvo Adelės tėvas. Sunkiai sirgdamas, jis bandė kovoti su liga, bet jo likimas atrodė nulemtas iš anksto. Laikui bėgant jo kūnas atsisakydavo jam paklusti, jis jautė tik skausmą ir baimę. Jį kankino mintys, kad paliks savo vaikus likimo valiai, su skurdžia suma, kuri mėnesiui ar dviem padengtų pagrindines pragyvenimo išlaidas. Aukšta temperatūra neleido jam užmigti naktimis, todėl liko daugiau laiko niūrioms mintims.

Tačiau jis nežinojo apie draugo ištiestą pagalbos ranką. Rolandas, baimindamasis dėl draugo šeimos ateities, parašė laišką savo dukrai Adelei. Laiške netrūko šiltų žodžių ir patikinimų dėl paramos. Jis gerai žinojo, su kokiais sunkumais Adela ir Konradas gali susidurti artėjant žiemai ir epidemijos nežinomybei, todėl pasiūlė jiems apsigyventi pas jį

La Rošelyje.

Rolando pasiūlymas buvo gilios draugystės ir rūpesčio savo mylimaisiais išraiška. Laiške jis apibūdino savo namus kaip saugų prieglobstį, kuriame jo broliai ir seserys galės atgauti ramybę ir saugumą. Konradui jis pažadėjo darbą komerciniame uoste, o Adelei pasiūlė pagalbą ieškant jos slaugos pomėgius atitinkančio užsiėmimo.

Jis taip pat pridūrė, kad jo namuose visada atsiras vietos draugams ir šeimai ir kad jo durys visada atviros tiems, kuriems reikia pagalbos. Adelė skaitė laišką užgniaužusi kvapą, jausdama, kaip joje verda emocijos. Viena vertus, ji troško būti kur nors saugioje vietoje, tačiau, kita vertus, jautė, kad išvykdama iš namų paliks dalį savo istorijos. [2 paveikslėlis]

2 SKYRIUS

Vieną iš tamsių vakarų jos tėvas gulėjo lovoje, apsuptas degančių žvakių. Adelė ir jos brolis laikė jį už rankų, o jo akys klaidžiojo po kambarį. Viskas buvo taip tylu ir ramu, tarsi laikas būtų sustojęs. Adelė girdėjo gatvės garsus - šaukiančius žmones, per miestelį važiuojančius vežimus. Maras nepagailėjo nė vieno.

Mirštantis tėvas pažvelgė savo vaikams į akis ir silpnai nusišypsojo. Jo rankos buvo šaltos, o oda išblyškusi. Jie žinojo, kad tai buvo pabaiga. Adelė stipriai jį suspaudė ir tyliai kalbėjo:

•Mes išgyvensime.

Jis užmerkė akis ir atsidavė neišvengiamumui. Jo siela palikdavo kūną, o pasaulis darėsi vis pilkesnis ir liūdnesnis.

Buvo lietinga diena, tarsi pats dangus verktų kartu su jais. Kapinės atrodė dar niūresnės, o debesys sunkiai kabojo virš antkapių. Visa tai vyko tuo metu, kai vaikai laidojo savo pačių tėvą. Mažos Konrado rankos laikė šlapią rožinį, o jo akys buvo pilnos liūdesio ir neišsakytų žodžių. Viskas, ką jis galėjo padaryti, tai palaikyti seserį ir žiūrėti į medinį karstą, kuris buvo lėtai nuleidžiamas į duobę, todėl atrodė, kad dalelė jo buvo užrakinta amžinojo poilsio vietoje.

Adelė tvirtai įsikibusi broliui į ranką. Jos akys buvo paraudusios nuo verksmo, bet ji stengėsi būti stipri. Visi buvo apsemti, bet niekas nesiruošė išeiti. Visi norėjo, kad paskutinės akimirkos su tėvu truktų kuo ilgiau. Lietus bėgo jų veidais, maišydamasis su ašaromis. Kiekvienas lašas neleido broliams ir seserims pamiršti savo sunkios padėties. Jų tėvas dabar buvo tik prisiminimas, bet tas prisiminimas buvo toks ryškus, kad skaudėjo. Taigi lietingą dieną vaikai palaidojo savo tėvą. Tai nebuvo lengva. Tačiau jie žinojo, kad tėvas visada lieka savo vaikų širdyse, net kai jo nebėra. Ir lietus, kuris iškrito, buvo tarsi palaiminimas iš dangaus, tekėjęs kartu su jų ašaromis. Adelė, kupina vilties, kad tėvas pasveiks, su jo liga prarado viską - ambicijas, mintis apie geresnę ateitį ir, svarbiausia, egzistencijos prasmę. Ji žinojo, kad turi gyventi toliau dėl Konrado. [3 paveikslas]

3 SKYRIUS

Laikas bėgo, ir mergina pamažu atgavo energiją ir motyvaciją daugiau sužinoti apie savo gyvenimo istoriją. Tačiau kartu su savaitėmis baigėsi ir santaupos. Apimta nevilties Adelė sunkiai galėjo pradėti dirbti, tačiau ji privalėjo pasirūpinti broliu ir suteikti jam galimybę įgyti išsilavinimą. Nepaisant jos dedamų pastangų, jai nesisekė.

Visa tai stebėjo jos brolis Konradas, kuris jau nebebuvo mažas berniukas. Jis augo, vis daugiau suprato ir suprato, kad turi padėti šeimai. Jis nusprendė - slapta įlips į laivą, kad gautų pinigų, galinčių padėti jiems išgyventi. Jis žinojo, kad turi tai padaryti, kad palengvintų sesers naštą. Kartu jis žinojo, kad Adelė nesupras jo ketinimų pasipelninti. Ji būtų norėjusi, kad jis siektų pirklio karjeros. Konradas pasiėmė su savimi būtiniausių daiktus ir anksti ryte pažįstamomis Dancigo gatvėmis išvyko į uostą. Jo mintis ėmė užplūsti prisiminimai. Lipdamas į laivą jis prisiminė kiekvieną akimirką, praleistą su tėvu ir Adele. Akimirką jį apėmė nostalgija ir kaltės jausmas, kad paliko šeimą.

Tuo tarpu Adela nieko nežinodama pakilo iš lovos ir pastebėjo, kad brolio nėra jo kambaryje. Apstulbusi ji pažvelgė pro langą ir pamatė Konradą, einantį uosto link. Ji nedelsdama nusekė paskui jį. Artėdama prie krantinės ji pastebėjo minią žmonių ir netoliese prisišvartavusį laivą. Adelės širdis ėmė smarkiau plakti. Kai ji pasiekė vietą, jos žvilgsnis nukrypo į Konradą, kuris įlipo į laivą. Ji sustingo, o galvoje sukosi siaubo kupinos mintys. Ji priėjo prie brolio ir garsiai jį pašaukė:

- Konrade! Ką tu darai! - Jos brolis atsisuko, o jo akyse buvo matyti ir ryžtas, ir baimė.
- Aš turiu tai padaryti, Adelė. Mes negalime taip tęsti. Turiu gauti pinigų, kad mums padėtų! - atsakė jis, nors jo balse buvo girdėti dvejonų. Adela, vis labiau pykdama, sušuko:
- Ar tu nesupranti! Tai pavojinga! Tu gali mirti! Aš negaliu tavęs prarasti! Jų balsai skambėjo vis garsiau ir garsiau, atkreipdami praeivių dėmesį.
- Aš negaliu leisti, kad taip atsitiktų! Turiu būti stiprus, patikėk manimi, - atsakė Konradas, bandydamas įtikinti seserį savo planu.

Adelė jautė, kaip joje verda.

- Aš nepaliksiu tavęs vienos! Jei nori plaukti, eisiu su tavimi! - nusprendė ji, jausdama, kad neturi kito pasirinkimo.

Jų ginčas virto emocine kova, kurioje jie abu stengėsi įtikinti vienas kitą, o jų ryšys buvo išbandytas kaip niekada anksčiau. Adelė ir Konradas, vis dar tvyrant įtemptai atmosferai, įlipo į laivą. Medinės lentos girgždėjo jiems po kojomis, o vėjas vilkėjo drabužius, nešdamas jūros ir nuotykių kvapą. Jų širdyse pulsavo netikrumo jausmas, bet abu žinojo, kad kelio atgal nėra.

Laivas buvo senas, bet vis dar didingas. Burės, nepaisant laiko ženklų, išdidžiai plevėsavo vėjyje. Kai kapitonas davė ženklą išplaukti, Adelė pajuto, kad žemė po kojomis išnyko. Jos širdis plakė smarkiau, o mintyse vis sukosi šeimos namų, kuriuos jie paliko, vaizdai.

Iškart įlipusi į laivą Adelė nusprendė, kad jos naujas gyvenimas laive turėtų prasidėti nuo informacijos apie kelionės tikslą gavimo.

- Ei, tu, su mėlynais marškinėliais! - sušuko ji, - kas tai per laivas ir kur jis plaukia?
- Tai Hanzos sąjungos karinis laivas. Plaukiame paremti laivyno konflikte su Anglija, - sušuko gegutė.
- Puiku. Dar daugiau kraujo ir mirties, kaip tik to mums ir reikėjo, - pagalvojo Adelė, bet viskas, ką ji ištarė garsiai, buvo kažkas tarp padėkos ir skausmingo atodūσιο. Šiuo metu jai norėjosi skėstelėti rankomis ir atiduoti savo likimą į gryo atsitiktinumų rankas, bet ji žinojo, kad jei nieko nedarys, brolio sveikatai ir gyvybei nuolat grės pavojus, o to ji negalėjo leisti.
- Ei, jei jau esame čia, galime bent pabandyti užsidirbti šiek tiek pinigų. Esu tikra, kad kare jiems praverstų papildoma pora rankų tvarstyti ir gydyti sužeistuosius, - tarė ji sau, stengdamasi negalvoti apie pavojų ir susitelkti į tai, kaip ištrūkti gyvam.
- Pirmiausia turiu surasti tą kvailį, savo brolių, tada reikia nueiti pas sargybinių dėl maisto davinio, pasiteirauti apie galimybę užimti ir susitarti su karininkais dėl kokio nors atlyginimo, - mintyse skaičiavo Adelė.

Ką tik galvoje susidariusi planą, mergina išėjo ieškoti brolio. Tai, beje, nebuvo labai sunku, nes šešiolikmetis kvazikareivis neišvengė jūreivių dėmesio, ir Adelė susidūrė su juo, apsuptu glaudžiu ratu viduryje kajutės.

- Į mane. Ir tučtuojau, - įsakė ji, mesdama piktus žvilgsnius į visus, kurie išdrįso pasipriešinti.
- Mums reikia pasikalbėti, labai rimtai, - jos brolis, pajutęs padėties rimtumą, net nebandė išsisukti nuo pokalbio.
- Aš jau važiuoju. Tik leisk man pasiimti savo panagę, - atsakė jis su aiškiu susirūpinimu.

Abu išėjo į denį ir, ieškodami vietos, kur galėtų pasitarti be pašalinių ausų, nuėjo į patį laivo priekį, visai šalia bošprito. Ten Adelė, visą laiką kovodama su mintimi išmesti brolių už borto, išdėstė jam savo planą ir liepė surasti budintįjį, o pati pasikalbės su kapitonu.

- Ir atmink, jokių kvailysčių. Vienai dienai mums užteko problemų, - nusišypsojo ji nueidama.
- Kuo greičiau susitikime su manimi valgykloje. Ir tik pasistenk, kad aš tavęs ieškočiau! - ji sušuko.

Šiuo metu Konradas nenorėjo nieko kito, kaip tik būti kuo toliau nuo sesers ir neerzinti jos, todėl jam net į galvą neatėjo nepaklusti jos įsakymams. Taip nusiteikęs jis greitai pajudėjo link karininkų kajutės.

- Pagaliau akimirka pauzės, - pagalvojo Adelė.
- Viskas suplanuota ir kontroliuojama. Dabar belieka tik vykdyti planą ir melstis, kad viskas pavyktų kuo geriau.

Šiek tiek geriau nusiteikusi ji nuėjo kajutės link, bet užuot įėjusi į vidų, užėjo ant navigacinio tiltelio, kur rado kapitoną, pasilenkusį prie žemėlapių ir įsakymų.

- Labas rytas, - tarė ji, - kadangi esame šiame laive ir negalime jo palikti, atvykome pasiteirauti apie galimybę įsidarbinti ir susitarti dėl atlyginimo.

Kapitonas, kurį merginos audringas tonas aiškiai išmušė iš ritmo, atsakė, kad ji gali dirbti slaugytoja ir turi prisistatyti į lazaretą laivagalyje, o jos brolis ras brigadininko vietą pas smulkųjį karininką.

- Kalbant apie užmokestį, kelionės pabaigoje abu gausite po keturiasdešimt šilingų, - pasakė jis balsu, rodančiu, kad nori baigti šį susitikimą.

Adelė, patenkinta pokalbio eiga, nuėjo pas brolių, kuris, kaip paaiškėjo, jau buvo spėjęs pasikalbėti apie pareigų pasiskirstymą.

- Taigi, kaip tau sekėsi? - nedrąsiai paklausė Konradas, - Ar turime pinigų?
- Ne, kol neišlipome į krantą. O dabar susikoncentruok į savo pareigas ir prašau nedaryti jokių kvailysčių, - Adelės tonas neišdavė pašėlusios aistros, kuri vos prieš akimirką ją buvo apėmusi vien pagalvojus apie brolio elgesį.

Taigi jie abu atsisėdo ant laivagalio ir, akimirkai pamiršę dienos vargus, susiglaudę vienas prie kito, stebėjo už horizonto nykstantį gimtojo kranto siluetą. Jūra buvo rami, o lengvas naktinis vėjelis švelniai raižė burių linijas. Tačiau abu nesitikėjo, kad ateinantys mėnesiai bus vieni iš sunkiausių ir baisiausių, kokius jiems iki šiol teko patirti. [4 paveikslas]

Jie plaukė dienomis ir naktimis, atlikdami vis dar dabar lengvas pareigas, kurias prieš daugelį savačių jiems paskyrė kapitonas. Dėl riboto maisto jų saulėje įrudę veidai ištempė kaulėtus skruostus. Jiems plaukiant Danijos sąsiauriu, įtampa laive dėl artėjančio karo pastebimai didėjo. Vėjas ir

taip pat vėjas ir bangos, dėl kurių keli kareiviai, įskaitant Adelės brolių, susirgo jūros liga. Tačiau, be gamtos aplinkybių sukeltų nemalonumų, įgula nebuvo įsitraukusi į jokias rimtesnes kovas, jei neskaičiuosime pavienių susirėmimų, iš tiesų primenančių įspėjamųjų šūvių paleidimą.

Visa tai turėjo pasikeisti, kai „Norna“ - laivo pavadinimas, susijęs su norvegų likimo deivėmis, ypač patiko Adelei - įplaukė į Lamanšo sąsiaurio vandenį. Buvo ankstyvas rytas. Iš pradžių jie matė tik daugybę švyturių virš vandens; atrodė, kad įplaukia į uostą. Tačiau jie žinojo, kad tai Hanzos ir Anglijos laivai, miegantys prieš artėjančią mūšį. Kai naktis užleido vietą dienai, jie ėmė girdėti pasiruošimo mūšiui garsus. Į pozicijas perkeliama patrankų gaudesys, kulkas ir dėžes su šaudmenimis nešančių skardininkų šūksniai ir iš aukštų pozicijų denyje šaukiami karininkų įsakymai pakeitė letargiškus, beveik idiliškus ankstesnio plaukiojimo mėnesius. Atrodė, kad mūšis netrukus prasidės bet kurią akimirką.

Laive kilo sumaištis, jūreiviai ir kareiviai skubėjo į savo kovines pozicijas, o Adelė pasislėpė ambulatorijoje, kur kaip medikė laukė artėjančios sužeistųjų bangos. Dangus buvo be debesų, o kruvinas saulėlydis, regis, išjuokė nemažai jūreivių, kurie su siaubu žvelgė į artėjančią anglų laivyną, skaičiumi prilygstantį Hanzos laivynui, likimą.

...

Laukimo periodą nutraukė staigus trenksmas ir stiebų dundesys, kurį nutraukė artėjanti salvė. Netrukus iš „Nornos“ dešiniojo borto pieno baltumo rūke išnirio anglų karakas. Jos milžiniško korpuso šonai buvo ištisai padengti ambrozija, kurioje buvo matyti didžiulį geležinių patrankų ir minosvaidžių kontūrai. Kartkartėmis viena iš pabūklų įsižiebdavo geltonu sprogimu

juodų sviedinių miltelių, ir ant laivo iš Dancigo pasipildydavo dar vienas sviedinių lietus.

Denyje viešpatavo chaosas. Artileristai skubėjo į savo postus, brigadininkai puolė nešioti sviedinių ir miltelių statinių, o Adelė ir kiti medikai tvarstė sužeistus įgulos narius. Per visą šią sumaištį kapitonas ir jo karininkai nesėkmingai bandė suvaldyti situaciją. Didelėmis pastangomis jiems pavyko koordinuoti salves į angus.

Tačiau jos menkėjo, palyginti su karalystės pajėgų turima ugnies galia - beliko tik bėgti. Kapitonas davė įsakymą trauktis ir pasirinko vienintelę saugią kryptį - į vakarus. Nustebinti staigaus puolimo jūreiviai nespėjo iki galo išskleisti burių, o karo karakas nuolat apipildavo laivą vis naujomis švino bangomis. Vis daugiau žmonių tapdavo sviedinių aukomis, o doko kapitonai nebespėjo toliau rinktis vandens, patenkančio pro skylės laivo korpuse. Tik po daugiau nei pusvalandžio beviltiškos kovos visas takelažas buvo pastatytas į vietą, o mažesnioji koga savo vikrumo dėka ėmė lenkti laivą nuo salų, nukreipta prieš vėją tokiu staigiu kampu, kad karaka paprasčiausiai nespėjo paskui jį. Po neįprastai ilgos persekiojimo valandos laivas su Anglijos karalystės vėliava pasidavė kovai ir, greitai pasukęs laivagaliu, išplaukė namų uosto link. Netrukus jis dingo tirštame rūke, ir vienintelis jo buvimo pėdsakas buvo visur esanti destrukcija Hanzos lygos laive, turinčiame šiauriečių likimo deivių vardą. Norna buvo apgailėtinos būklės. Nusitrynusios burės, labiau primenančios senas paklodes nei kadaise buvusio gražaus laivo takelažus, niūriai kabojo ant vairų ir strėlių. Korpuso nesandarumai ir skylės toliau praleido vandenį, nepaisant milžiniško įdėto darbo, o vandenyje nebuvo jokios galimybės sutaisyti korpuso. Galima drąsiai teigti, kad laivas buvo netinkamas tęsti kovą ir reikėjo kuo greičiau rasti draugišką uostą. Pabėgimas privertė kapitoną nukeliauti į vakarus taip toli, kad jo laivas atsidūrė prie Biskajeno įlankos vartų. Iš ten artimiausias uostas, galintis priimti tokio kalibro laivą, buvo senasis Prancūzijos uostamiestis La Rošelis. Neužtrukdama nė akimirkos ilgiau, Norna susikrovė burių likučius ir pasuko tiesiai link beveik matomos sausumos.

Adelę ištiko šokas. Dar niekada gyvenime ji nebuvo mačiusi tiek daug mirties ir kančių vienoje vietoje. Per visą mūšį ji prakaitavo, padėdama krauti sužeistus ir žuvusius karius į atskiras patalpas, paskui tvarstyti sužeistuosius, kuriuos dar buvo galima išgelbėti. Iš pradžių ji negalėjo suprasti, kodėl vyresnioji slaugytoja neleido jai perrengti visų žmonių, kuriems reikėjo pagalbos, bet didėjant sužeistųjų skaičiui, ji suprato, kad neturi nei laiko, nei išteklių padėti visiems, kuriems jos reikėjo. Praėjus kelioms valandoms po mūšio, kai kapitonas surinko visus į laivagalį pagerbti žuvusiųjų, Adelė sutiko savo brolių. Jai buvo nepaprastai malonu jį matyti, nes jis buvo sveikas ir sveikas. Iš pradžių jis neatpažino Adelės, nes visas jos veidas buvo suteptas kraujo dulkėmis.

- Ar viskas su tavimi gerai? - pro ašaras paklausė Adelė.
- Man viskas gerai, - atsakė Konradas ir apkabino seserį.
- Netrukus pagaliau galėsime išlipti į krantą ir ieškoti tėčio draugų, - viltingai tarė Adelė.
- Kol kas dar niekas neaišku, - perspėjo Konradas - Pažiūrėk, kaip

laivas.

Po pokalbio, kupino vilties dėl ateities, juos užplūdo laimės jausmas, bet galiausiai jie išgyveno siaubingą mūšį. Džiaugsmingai nusiteikę jie kartu su kitais jūreiviais ir kareiviais nuėjo paskutinio valgio jūroje. Kitą rytą jie turėjo būti La Rošelio uoste. Visi laive jau buvo

pasiilgę žemyno ir uosto siūlomų pramogų, todėl vakarienę valgė tylėdami ir išėjo į savo postus.

4 SKYRIUS

La Rošelis. Po ilgos ir varginančios kelionės Adelė ir Konradas pagaliau atplaukė į šią vietą. Jie buvo kupini vilties, nors jų padėtis nebuvo lengva. Tačiau anksčiau gautas laiškas suteikė jiems ateities perspektyvų. Uostamiestyje jų laukė Rolandas, su kuriuo jie nuvyko į jo valdas.

Rolandas buvo jų paskutinė išeitis. Jo namai, apsupti medžių ir gėlių, dvelkė šiluma ir saugumu. Adelė ir Konradas jautėsi radę vietą, kur galės iš naujo kurti savo gyvenimą. Palaikomi Rolando draugystės, jie turėjo galimybę iš naujo kurti savo gyvenimą ir įgyvendinti savo svajones.

Peržengusi slenkstį Adela pajuto tą patį jausmą kaip ir Gdanske. Ji jau žinojo, kad čia jausis kaip namie. Rolandasėjo priešais ją ir brolių, vedamas juos gilyn į namą.

- Hansas! Aprodok mūsų svečius! - sušuko vyras, ir ištariamas vardas privertė Adelę sugrįžti į prisiminimus.
- Ne, tai neįmanoma, - Adelė greitai nutildė savo mintis.

Bet tada neįmanoma tapo įmanoma, ir mediniais, šiek tiek girgždančiais laiptais ėmė leistis pažįstamas siluetas. Berniuko plaukai blizgėjo saulės šviesoje, ir tada Adelė nebeturėjo jokių abejonių. Kai jų akys susitiko, jo žvilgsnis taip pat rodė, kad jis atpažino merginą.

- Adelė, ar tai tikrai tu? - Hansas skambėjo kitaip nei tada, kai jie matėsi paskutinį kartą. Tai nestebino, bet kažkas Adelos širdyje suvirpėjo. Ji ėmė svarstyti, ar vis dar pažįsta Hansą.
- Dieve, aš tikrai maniau, kad daugiau tavęs nebepamatysiu, - tada jis pribėgo prie jos ir apkabino, ir visas nerimas paliko Adelę. Tai tebebuvo tas Hansas, kurį ji prisiminė.

Nors Hansas turėjo tik aprodyti namus, jų susitikimas virto ilgu pokalbiu apie gyvenimą, mirtį ir visa kita, ko jie negalėjo vienas kitam pasakyti per išsiskyrimą. Adelėje tai sukėlė daugybę emocijų. Iš pradžių ji negalėjo patikėti, kad Hansas susijęs su Rolandu. Džiaugsmas jaunai moteriai kilo pamačius jaunuolį, kurį kadaise labai mylėjo, bet su kuriuo likimas ją išskyrė. Hansas, pamatęs Adelę, taip pat negalėjo nuslėpti savo emocijų. Susitikimas su Hansu buvo tarsi sugrįžimas į praeitį, į laikus, kai gyvenimas buvo paprastesnis. Adela ir Hansas greitai atnaujino savo ryšius, prisiminė senus laikus, o Konradas stebėjo šias scenas su švelnia šypsena, džiaugdamasis, kad jo sesuo šioje sunkioje situacijoje rado sau artimą žmogų.

Ilgainiui jaunuolių pokalbiai darėsi vis asmeniškesni. Jie pasakojo vienas kitam apie savo patirtį, apie sunkius sprendimus, kuriuos teko priimti, ir apie savo svajones. Adela pasidalijo su Hansu savo baimėmis dėl ateities, o Hansas papasakojo apie savo pastangas išgyventi besikeičiančiame pasaulyje.

Mergina perdavė jam žinutes apie savo tėvą ir sunkius laikus, kuriuos jie išgyveno. Hansas savo ruožtu kalbėjo apie savo kovas ir apie tai, kaip jis bando rasti savo vietą pasaulyje. Jų ryšys atsinaujino ir abiejų širdyse įsižiebė nauja ugnis. [5 nuotrauka]

5 SKYRIUS

Virš La Rošelio krito vakaras, o dangus buvo nusėtas žvaigždėmis. Adelė ir Hansas nusprendė pasivaikščioti. Jie ėjo palei jūros pakrantę. Jie kalbėjosi apie bendrą praeitį. Bangų ošimas ir švelnus vėjelis kėlė vis daugiau prisiminimų. Nuostabus jausmas pagaliau turėti žmogų, apie kurį ištisus mėnesius galėjai tik svajoti, po ranka. Hansas pažvelgė į Adelę, ir viskas, ką jie jautė, atsispindėjo jo akyse. Jų ryšys vis stiprėjo, o akimirkos kartu abiem buvo neįkainojamos.

Laikui bėgant Larošėlė tapo naujais Adelės ir Konrado namais, vieta, kur jie vėl galėjo rasti laimę. Adela, Konradas ir Hansas kartu susidūrė su iššūkiais, o jų istorija įgavo naujus skyrius, kupinus vilties, meilės ir ryžto.

Vieną naktį, kai dangus buvo be debesų, o žvaigždės ryškiai spindėjo, Adelė nusprendė, kad turi įgyvendinti seniai galvoje gulėjusį planą. Ji norėjo atidaryti žolelių vaistinę La Rošelyje, kurioje galėtų prekiauti vietiniais vaistais. Ji manė, kad tai bus jų galimybė pradėti viską iš naujo, atkurti savo gyvenimą po netekties.

Ji entuziastingai papasakojo apie savo idėją Hansui, kuris taip pat buvo sužavėtas. Ji įvertino tai, kad jos idėjos sulaukia pripažinimo ir kad ji turi galimybę jas įgyvendinti, paverčiant svajonę padėti tiems, kurie neturi galimybės sulaukti pagalbos, realybe.

- Tai puiki idėja, Adelė! Jau susipažinęs su tavimi žinojau, kad iš gyvenimo nori daugiau nei komforto ir savo patogumų, - pasakė jis ir jo akys spindėjo, kai pastebėjo, kaip jo mylimoji per tokį trumpą laiką subrendo.

Adelė nusišypsojo.

- Bet mums reikia rasti tinkamą vietą ir gauti lėšų verslui pradėti, - linktelėjo galva Hansas.
- Rolandas gali mums padėti. Jis pažįsta daug žmonių mieste, gal žino ką nors, kas galėtų mus paremti. Tokia iniciatyva neapsieis be didelio viešumo.

Netrukus Adelė ir Hansas nuvyko pas Rolandą pristatyti jam savo idėjos. Rolandas su šypsena veide įdėmiai jų klausėsi.

- Tai puiki iniciatyva! Aš mielai jums padėsiu šiame sumanyme, - pasakė jis, o jo balse skambėjo entuziazmas.

Padedami Rolando, Adelė ir Hansas pradėjo planuoti savo vaistinę. Kartu jie ieškojo tinkamos vietos nuomai, taip pat kalbėjosi su vietiniais žolininkais, kad užmegztų partnerystę. Su kiekviena diena jie vis labiau artėjo prie savo svajonės įgyvendinimo. Kai parduotuvė įgavo formą, Adela pajuto, kad jos gyvenimas prasideda iš naujo. Ji buvo kupina energijos ir vilties. Sunkiai dirbdami ir ryžtingai nusiteikę, jie sugebėjo atidaryti nedidelę vaistinę Grand Rue, kuri greitai tapo populiari La Rošelyje. Gyventojai vertino Adelos ir Hanso sukurtą atvirumą ir draugišką atmosferą. [6 nuotrauka]
Tačiau gyvenimas pateikė savų netikėtumų. Nors parduotuvė klestėjo, Adela vis dar kovojo su mintimis apie tėvą ir jo mirtį. Jai buvo įprasta naktimis prabusti su liūdesio ir ilgesio jausmais. Ji žinojo, kad turi būti stipri dėl Konrado ir Hanso, tačiau kartais jausdavosi, kad to per daug.

Vieną vakarą, kai jie uždarinėjo parduotuvę, Adelė atsisėdo ant laiptų ir pradėjo verkti. Hansas pastebėjo jos liūdesį ir atsisėdo šalia.

- "Kas atsitiko, Adele? - paklausė jis, o jo balsas buvo šiltas ir kupinas rūpesčio.
- Negaliu nustoti galvoti apie tėvą, - atsakė ji šluostydamosi ašaras.
- Kartais jaučiu, kad nuvyčiau jį, kad nepadariau pakankamai, kad jam padėčiau, - Hansas apglėbė ją per petį.
- Tu negali taip galvoti. Tu padarei viską, ką galėjai. Tavo tėvas didžiavosi tavimi, o dabar turi gyventi dėl savęs ir dėl Konrado. Adelė pažvelgė jam į akis ir jose išvydo supratimą ir palaikymą.
- Ačiū tau, Hansai. Tavo buvimas man daug reiškia, - jų žvilgsniai susitiko, ir Adelė pajuto, kad jų ryšys dar labiau sustiprėjo.

Laikui bėgant Adelė ėmė atrasti džiaugsmo kasdieniuose darbuose ir net pradėjo svajoti apie ateitį. Pasaulis, kuris anksčiau atrodė pilkas ir beviltiškas, dabar tapo spalvingesnis. Remiama Hanso ir Konrado, Adelė suprato, kad gyvenimas gali būti gražus net ir po netekties.

Artėjant Kalėdoms Adela nusprendė surengti nedidelį vakarėlį. Ji norėjo padėkoti visiems, kurie ją palaikė. Padedami Hanso ir Konrado, jie paruošė skanių patiekalų.

Vakarėlio dieną namai buvo pilni žmonių. La Rošelio gyventojai atvyko švęsti šio ypatingo laiko. Adela jautėsi laiminga matydama šypsenas savo klientų ir draugų veiduose. Tą akimirką ji suprato, kad jie sukūrė kažką ypatingo - vietą, kuri suburia žmones ir suteikia jiems džiaugsmo.

Vakare, kai svečiai išsiskirstė, Adela susėdo su Hansu ir Konradu apibendrinti dienos.

- Tai buvo nuostabus vakaras, - šypsodamasi pasakė ji.
- Jaučiu, kad iš tiesų pradedame naują gyvenimo etapą. Hansas linktelėjo galva.
- "Tai tik pradžia. Kartu mes galime pasiekti viską, ko tik užsimanysime, - Adelė pažvelgė į brolių, kurie šypsodamasis linktelėjo galva. Tą akimirką ji suprato, kad, nepaisant visų patirtų sunkumų, jie turi vienas kitą ir to pakanka.

Kai atėjo naktis ir dangų nušvietė žvaigždės, Adelė pajuto, kad pagaliau žengė teisingu keliu. Kartu su Hansu ir Konradu jie sukūrė šeimą, kuri palaikė vienas kitą įveikdama visus iššūkius. Diena po dienos Larošėlė tapo jų namais, vieta, kur jie vėl galėjo rasti laimę. ir seniai prarastą ramybę.

Adela, Konradas ir Hansas palaikė vienas kitą. Kiekvienas iš jų galėjo visiškai pasikliauti kitais dviem. Kartu jie galėjo kartu juoktis, dirbti, bet ir verkti sunkią akimirką. Jaunuolius jungiantys santykiai buvo kupini vilties, meilės ir paramos. Kiekviena nauja patirtis, kiekvienas įveiktas sunkumas juos suartindavo, o jų ryšys vis stiprėjo.

Būtent per tai Adelė atrado savo vietą La Rochelle, kur upė susipina su jūra. Laikui bėgant ji suprato, kad jos galimybės neturi ribų. Jos ryšys su broliu nenutrūksta, o meilė Hansui yra brangiausias jos turtas. Kartu su Hansu ir Konradu ji pasiruošusi pasitikti ateitį, kad ir ką atneštų likimas.

Išversta su DeepL.com (Pro versija)